

Ми йдемо попереду революції!

Тема номеру:

“Шари” більше не буде

ЧИТАЙТЕ:

4000 підписів громадян під Зверненням Альянсу “Майдан” передано до Секретаріату Президента (фото) - с.2

Наталка Зубар: “Шари” більше не буде! - с.3

Сашко Славкович: 16 річниця. Суверенітет під загрозою - с.5

Сергей Дибров: Украинская политика для чайников. Том второй - с.6

Сергій Грабовський: Янукович: призначити не можна відкликати - с.8

Юридичні читання: Правові аспекти формування коаліції - с.10

територія правди

www.maidan.org.ua

Інформаційне видання
активістів Альянсу “Майдан”

липень 2006 * № 2

Щоденно з 18-00 на Майдані Незалежності працює "Вільний мікрофон". Це ініціатива учасників Альянсу Майдан, форуму "Української Правди" та УНП (вони дають мікрофон), яка, на подив самих організаторів, виявилася дуже популярною. Кожен бажаючий може висловити свою думку вголос.

Нагадуємо: наш намет знаходиться напроти фонтану, біля намету УНСО, під золотим прапором “Майдану”.

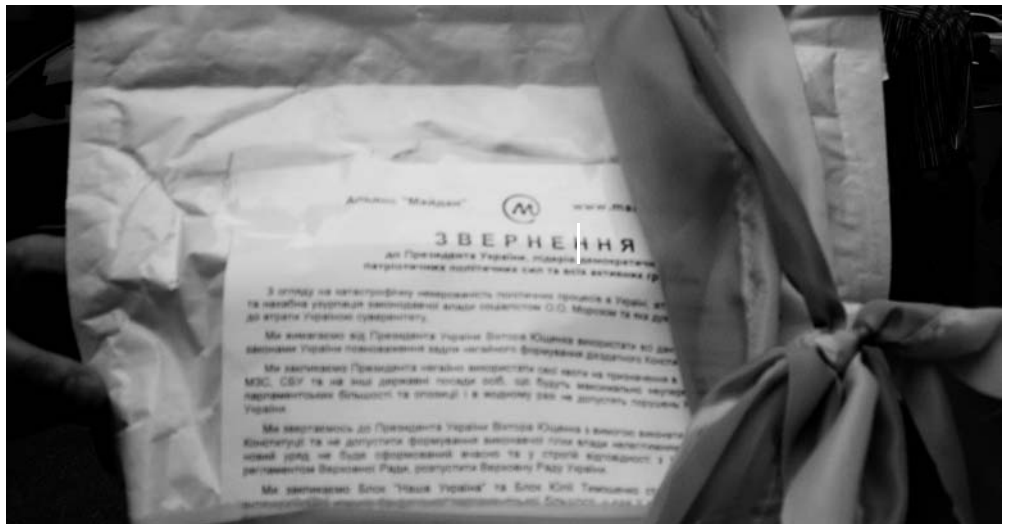

З 14 по 17 липня 4000 громадян поставили свої підписи під Зверненням Альянсу Майдан до Президента та політиків України. Збір підписів продовжується на сайті

www.maidan.org.ua

та в інформаційному наметі Альянсу Майдан на Майдані Незалежності в Києві. Наразі їх вже більше шести тисяч.

Звернення та листи з підписами було акуратно сформоване у об'ємне заказне поштове відправлення на адресу Секретаріату Президента України. Водночас група активістів Майдану створила пакет для передачі до приймальної Президента.

Учасники акції пройшли від Майдану Незалежності до приймальної Секретаріату і передали для глави Держави перев'язаний синьо-жовтою стрічкою пакет зі Зверненням та аркушами, заповненими зібраними підписами. В акції взяли участь також представники УНСО та Української народної партії.

Наталка Зубар: "Шари" більше не буде

0

Тринадцять років тому я написала статтю "Шара як феномен масової свідомості". Там йшлося про жагу народу до шари у вигляді буйно квітливих тоді лоходромів типу MMM та місцевих аналогів.

Закінчила тоді я припущенням, що звичка народу безоглядно прагнути будь якої шари буде викоренена тоді, коли він, народ, психологічно виросте з дитячого віку і почне реально оцінювати як власний, так і чужий труд.

1

Демократія (грецьке: влада народу) неможлива без участі самого народу. Але, попри гучні декларації Майдану-2004, його, народ, запросили до участі у владі аж один раз - на виборах в березні 2006 року. Треба сказати, що народ, в своїй більшості, не дуже то і рвався до діалогу з владою в період міжвибор'я.

Втім окремі його активні представники хотіли брати участь в розробці владної стратегії. Писали проекти для нової, ніби демократичної, влади, давали поради, рвалися на гучно розрекламовані відкриті кадрові конкурси. Конкурсів не відбулося, проекти поховала бюрократична машина, а поради хіба що уважно вислуховували. А потім і слухати перестали.

Відбулися вибори, регулярний, освячений Конституцією, акт здійснення влади народу. Перефразуючи класика української політики - "вибрали те, що вибрали". Спочатку місяць рахували в судах. Якість тих підрахунків досі оскаржують на мітингах електоральні невдахи.

2

Потім місяць розминалися перед заходом у сесійну залу. Потім місяць "коаліціонували". Численні інсайдерські джерела розповідають про нібито вже підписані в середині червня найрізноманітніші кольорові коаліційні сполучення, які на ранок скасовувалися. Під час цих перемовин одні здавали своє фірмове "НАТО - ні!", а інші - своє фірмове "бандитам тюрми".

Потім перша коаліція нарешті була народжена і зареєстрована. Її назвали "помаранчевою", хоча якщо перемішати кольори фракцій, що її склали, то вийде брудно-червоний. Вона і спрацювала, як червона ганчірка на біка і "голубі" почали блокувати роботу парламенту.

Доблокувалися до того, що "брудно-червона" коаліція розпалася, а натомість створилася коаліція кольорів державного прапора Росії. До того, нинішні антикризові коаліціонери, П.Симоненко та О.Мороз, протягом майже 15 років поливали один одного всіма можливим лайками, а їх партії (КПУ та СПУ) роками обзивали одна одну запроданцями режиму.

Тоді блокувати роботу парламенту почали рештки "брудно-червоних". По дорозі депутати-мільйонери, які ще недавно разом ходили в баню, побили один одному пики прямо в сесійній залі парламенту на телекамери прямого ефіру.

Одночасно з бійками в сесійній залі Верховної Ради, в кулуарах продовжуються великі торжища під кодовою назвою "широка коаліція". Або процес розподілу владних повноважень поміж тих, хто ці вибори пройшов з гаслом "вони (партнери по широкій коаліції) не пройдуть!". Нагадую тим, хто вже встиг забути - весняні вибори Партія Регіонів та Наша Україна пройшли із взаємними звинуваченнями один одного в усіх смертних гріхах. Це було всього три місяці тому!

Забули політики і про існування громадян, і про необ-

хідність їм хоч якимось пояснювати власні дії. Вони заповнили собою телеекрани, з яких продовжують парламентські бійки та коаліційні торги. Джерело влади в країні, він же народ (ст.5 Конституції України), застиг в ступорі від цього огидного видовища.

А що ж насправді відбулося? Таке питання задають люди, які підходять до інформаційного намету Альянсу Майдан на Майдані Незалежності у Києві. І майже ніхто не дає людям на це відповіді. Політики кажуть: Зрада! Заколот! Реванш! А люди слухають та відчувають - щось воно тут не так... Не те, насправді, відбувається.

3

Сьогодні в Україні відбувається криза державного у-

строю. Через яку став можливий системний обман виборців з боку всіх політиків. Суддів давно послали на мило (Конституційний Суд не працює майже рік з вини ВР вже двох скликань), арбітр (президент) забіг з поля, а політичні ігри ведуться по правилах, які взагалі не дозволяють представницькій формі влади стабільно функціонувати.

Депутатів тепер не можна відкликати з парламенту навіть теоретично. Змусити їх триматися курсу рідної фракції - неможливо. Змусити їх вийти з фракції - теж неможливо. БЮТівці побили пику депутату своєї фракції Зубику, який перебіг до "антикризової коаліції", він отверся, і продовжує собі далі офіційно "перебувати у фракції БЮТ". Поки не вийде, сам і добровільно, відкликати його з парламенту буде неможливо. Разом з депутатською недоторканністю це значить, що в депутата ВР немає взагалі ніяких обмежень та гальм в якого діяльності.

Новий уряд затвердити може тільки парламентська коаліція. Яка вчора "брудно-червона", сьогодні - у відтінках російського триколову, а післязавтра може і помаранчево-голуба. І в усіх цих коаліціях можуть перебувати одні і ті ж депутати, не виходячи з фракцій тих політичних сил, за програми та обіцянки яких голосували виборці. Який тоді ці коаліції взагалі мають сенс?

Виборці БЮТ проголосували за депутата Зубику, який пішов в коаліцію з прем'єром Януковичем. І при цьому лишився у фракції БЮТ. На що виборці БЮТ його ніколи не вповноважували. Бо виборці БЮТ обирали "прем'єра Тимошенко", а не щось інше. І вже точно не прем'єра Януковича.

Виборці НУ голосували за те, що "кожне принципове рішення прийматиметься за участі громадян." (цитата з передвиборчої програми НУ). Однак НУ і не подумали спитати громадян, які підтримали гасло "не зрадь Майдан", чи вповноважували вони їх на коаліцію з ПР. Чи може це - "принципове рішення"?

А виборці ПР підтримали програму, в якій написано: "Нова влада повністю збанкрутувала за всіма напрямками державної політики". А тепер вони зазивають цю "збанкрутілу владу" до широкій коаліції.

Ну а виборці СПУ знають з її передвиборчої програми, що "Соціалістична партія України завжди була, є і буде послідовною, прогнозованою, стабільною, відповідальною політичною силою." Після того, як за один день депутати СПУ примудрилися увійти в одну коаліцію, не виходячи з іншої, а також підписали коаліційну угоду з багаторічними ворогами з КПУ, сумнівів в її "послідовності та прогнозованості" вже ні в кого не лишилося.

Наталка Зубар: "Шари" більше не буде

4

Те, що відбувається зараз в Верховній Раді і навколо неї, є просто обманом виборців. Нахабним та неприкритим. Звичайно, депутати і раніше обманювали виборців. Але щоб так нахабно, цинічно і не криючись - такого в історії України ще не було.

Але... хіба б вони собі це дозволили, якби їм це не дозволяли правила політичної гри? А правила змінилися - і ось видно результат. Це стало можливим завдяки протягнутій під шумок Майдану-2004 "політичній реформі" автури Мороза-Медведчука-Симоненко.

Більшість виборців НУ не голосували за коаліцію з ПР. Більшість виборців ПР не голосували за коаліцію з НУ. Дуже велика частина виборців СПУ не голосували за коаліцію з ПР. Все аж ТАК! просто. Ці політичні сили НІХТО не вповноважував домовлятися між собою про розподіл посад в таких коаліціях!

І що виходить? Виходить, що представницька демократія в такому вигляді не працює. Обранці народу його нахабно обманюють, а механізмів їх відкликати, механізмів вплинути на їх дії, в народу (джерела влади - ст.5 Конституції України) нема.

І що ж робити? Нагадую: суддів давно відправили на мило. Арбітр (президент) щоденно повторює мантру про "об'єднання різних політичних сил заради інтересів України". Але він так і не допоміг виборцям, якщо не зрозуміти, так хоч відчути, в чому вони полягають. І чим відрізняються вони від приватних, або корпоративних інтересів можновладців.

От і виходить: немає ніяких абстрактних "інтересів України", які є відмінними від інтересів її громадян. Але ж і інтереси у громадян також, -- різні. І вони висловили їх, делегувавши право керувати державою депутатам на підставі їх виборчих програм та передвиборчих обіцянок. Політики ж сприйняли волю виборців так, як їм було вигідно, як карт-бланш.

Не в інтересах виборців є продовження системного обману громадян з боку політиків. Не в інтересах виборців є продовження кризи державного устрою. Яка з неминучістю виринатиме знов і знов в чергових коаліціях через півроку, рік, два, три роки, десять років.

І цей парламентський фарс, породжений політреформою, треба негайно зупинити!

5

Хто може це зробити? І як?

Президент. Розігнавши цю ВР і оголосивши перевибори.

Зв'язок між політреформою та перевиборами є не дуже очевидним і потребує роз'яснень.

Здавалося б, що дадуть перевибори? Майже з усіх боків лунають запевнення, що склад ВР в їх результаті не зміниться. А от це - зовсім неочевидне.

1. Напевно не пройде у ВР СПУ під керівництвом Мороза. Таким чином, в наступному парламенті не буде головного апологета політреформи, який кістками лягав при будь якій спробі перегляду цього недолугого закону твору, і який героїчно опирався призначенню суддів КС.

2. Має всі шанси не пройти у ВР КПУ, більшість електорату якої вже перетяг на себе ПР. "Союз труда і капітала" в "антикризовій коаліції" шокував велику кількість прихильників КПУ, які наступного разу проголосують за Наталю Вітренко. Ця політична сила теж завжди була апологетом політреформи.

3. Майже напевно в ВР пройде блок Вітренко. Звичайно, це багатьом фізіологічно неприємно, але після парламентських сиренад це вже мало кого шокуватиме. Натомість можна бути певним, що її політична сила не увійде ні в які протиприродні коаліції, не стане торгувати вступом до НАТО за посаду прем'єра, і в загальні буде - передбачуваною! В тому числі і для власних виборців.

4. НУ та БЮТ будуть змушені очистити власні списки від перебіжчиків, як актуальних, так і потенційних. А також від одіозних осіб, що тягнуть рейтинги цих політич-

них сил вниз. Їм доведеться оновити списки новими обличчями. З'явиться шанс, що ці обличчя будуть якісніші.

Для того, щоб отримати нормальний виборчий результат, їм доведеться якщо не об'єднатися, то принаймні домовитися про взаємнепоборення. Домовитися про розподіл посад ДО виборів. Укласти угоди ДО виборів. Показати угоди виборцям ДО виборів (а не шляхом неофіційного витоку в ЗМІ за день до підписання). Таким чином будуть оновлені правила політичної гри і встановлені нові стандарти політичної етики. Інакше вони пролетять!

5. ПР витратиться на вибори. Вони прагнуть отримати чисту більшість у ВР, а для цього доведеться залатати великі негативні ефекти від господарювання голубих місцевих рад на сході та півдні. ПР добре платить агітаторам, співробітникам ДВК та штабів. Люди заробляють!

6. В ВР можуть пройти нові сили. Сформовані з тих, що в березні не пройшли 3% бар'єр, або й зовсім нові. Чому б ні? Все таки наше суспільство розвивається.

Якого б кольору не була більшість в переобраній ВР - вона буде набагато більш відповідальна, ніж нинішнє "буйнопомішане скликання" (с) О.Северин. Це буде вже стійка більшість, яка не матиме змоги відволікатися на безкінечні коаліції.

Більше вже ніхто не захоче витрачатися на фракційних перебіжчиків, депутати спокійно затвердять суддів КС і проголосують за ревізію політреформи. Хоча б за тим, щоб зробити т. зв. імперативний мандат дійсно імперативним, або його скасувати взагалі. Щоб депутата можна було реально виключити з фракції і позбавити мандата за втечу в чужу коаліцію. Або за те, що він побив журналіста.

А там, можливо, і КС проведе нарешті ревізію політреформи, про неправочинність якої Альянс Майдан виписав вже тони паперів, включно з судовими позовами.

6

Чи варто це все витрат на позачергові вибори? Безумовно, варто! Тим більше, що тричі відставлений Кабмін рапортує про рекордне зростання ВВП. Гроші знайти легко - треба просто КРАСТИ ТРОХИ МЕНШЕ з держбюджету! Заодно і виборці до них потягнуться...

Як красти трохи менше, і таким чином отримати гроші і на вибори, і на вдоволення потреб населення, наші активісти знають. Нагадуємо, що один Петро Костенко в час його роботи в АР Крим повернув державі 18000 гривень з одного тролейбусного маршруту в один місяць! Без всяких силових органів. Я стверджую, що один Петро Костенко може забезпечити фінансування виборів з держбюджету. А він далеко не один... Разом нас багато! :) Ми знаємо, що це можливо і тому ніяких відмовок не приймемо.

Наші активісти знають, як НЕ КРАСТИ. Але ... серед нас немає аж таких невинуватих ідеалістів і ми не очікуємо таких раптових масових системних змін тільки від страху програги вибори. Бо політики все ще мріють про можливість домовитися і розділити між собою країну!

7

Будь-який варіант розвитку нинішньої політичної кризи, крім розпуску ВР, на яке повне право має президент вже 25 липня, це продовження обману виборців. Це влада політиків, а не влада народу. Це - не демократія.

В 2004 році український народ на тодішніх Майданах (всіх кольорів) нарешті здав екзамен на атестат зрілості.

Український народ виріс. І вже може оцінити реально вартість як власної праці, так і праці інших. Особливо якість праці політиків.

Народ вже розуміє, що якісна демократія нам на шару не впаде. Що за неї треба платити, і виборцям, і політикам. До наступних виборів громадяни ставитимуться набагато більш серйозно, і не забудуть, і не вибачать політичним силам вже нічого!

Шари більше не буде. Ні політикам, ні виборцям. ПС. А що президент? Я стверджую, що розпуск ВР для нього це єдина реальна можливість досидіти на президентській посаді до кінця терміну. Вибір - за ним.

Сашко Славкович:

16 річниця Незалежності: суверенітет під загрозою

Рівно 16 років тому сталася визначна подія в історії становлення української державності - Верховною Радою було прийнято Декларацію "Про державний суверенітет України".

Хто очікував тоді, 16 років тому, що у 2006 році питання державного суверенітету знову буде як ніколи актуальним? Те, що сьогодні відбувається у стінах законодавчого органу України є прямою загрозою українській державності: антиукраїнські реваншистські сили, всупереч регламенту, і користуючись розбратом в рядах "помаранчевих" демократів, створили незаконну коаліцію і намагаються повернути собі владу.

Безпосередня загроза суверенітету України полягає у тому, що саме ці сили активно підтримувалися і підтримуються Кремлем, який всі роки Незалежності України не може змиритися з втратою "колонії" і намагається в будь-який спосіб підпорядкувати собі українську владу. При цьому можновладцями нашого вічного сусіда керують зовсім не "братські" почуття і не бажання взаємовигідного співробітництва, а цілком прагматичні цілі "наддержави": отримати контроль над людськими і природними ресурсами; знищити або привласнити підприємства, які створюють конкуренцію російським; монополізувати транзит енергоносіїв до Європи; ну і, звісно, ствердитися у якості великого геополітичного гравця.

Підтвердженням саме таких прагнень Кремля є вперте ігнорування будь-яких ініціатив помаранчевого Києва щодо тіснішого економічного співробітництва. Приміром, цілком конкретна пропозиція Ющенка - створення зони вільної торгівлі між країнами ЄС - не знайшла відгуку у серці керівництва Росії, хоча її вигідність для всіх учасників спільного ринку є очевидною. Але Кремль, на жаль, все ще шукає не прагматичної співпраці, а саме можливості повного контролю. Саме тому вкладаються величезні ресурси в проект "Янукович". В цьому проекті Україні відведена роль колонії, а Януковичу - роль довічного гауляйтера України, який віддано виконуватиме вказівки Кремля і не зупинятиметься перед такими поняттями як совість та мораль. Головним завданням нової старої влади стане відновлення ланки Київ - Москва, якою в напрямку Києва йдуть розпорядження, а в напрямку Москви - ресурси і звіти.

Таким чином, із поверненням Януковича у прем'єрське крісло можна очікувати на заміну європейського вектора розвитку держави на східно-російський. Якщо помаранчева влада, незважаючи на величезні помилки в енергетичній політиці, розуміє небезпеку

передачі газотранспортної системи в управління східному сусідові і всіляко протидіє цьому, то з приходом комуно-бандитської влади труби України дуже швидко опиняться в руках Кремля, що означатиме остаточну втрату енергетичної, і, як наслідок, економічної, незалежності. На наше переконання, розплачуватись за тривалу підтримку Москви уряду Януковича доведеться не лише газотранспортною системою, але й великою кількістю української власності, яка навряд чи буде продаватись за цивілізованими правилами, на кшталт процедури продажу "Криворіжсталі".

Чому 16 років "розбудови" державного суверенітету призвели до такого стану? Причин багато. Мабуть, головна - у незміні політичної еліти. Сьогоднішні політичні баталії, на великий жаль, все ще відбуваються не між представниками екс-радянської квазі-еліти і представниками нового покоління українців, а між різнокольоровими, але однаковими за суттю старперами.

Якщо ж казати про більш конкретні причини, то слід згадати 10 років правління "різно-векторного" Кучми, втрачені для України в сенсі визначення геополітичної позиції і напрямку розвитку суверенітету. А потім - "європейський вектор" Президента Ющенка, який знайшов своє вираження лише в деклараціях, заявах, словах. Команда Ющенка не змогла запропонувати суспільству продуманої програми розвитку і популяризації європейського вибору. На провокативну і агресивну проросійську

Фото: "Українська Правда" www.pravda.com.ua

пропаганду відповіді не знайшлося. НАТО і досі сприймається переважно більшістю суспільства за старими советськими традиціями як ворог, а очевидні переваги європейської інтеграції перед інтеграцією східного напрямку залишаються для українців незрозумілими і далекими.

Народ стомлено спостерігає за незграбністю своїх обранців, за нахабними політичними зрадами, за товкотною біля бюджетного корита. Але ті, хто сподівається, що український народ проковтне зраду і продаж державного суверенітету, зарано радіють. Молоде, амбіційне пострадянське покоління українців вже дихає у спину різнокольоровим комуно-бандитам. Вони не хочуть жити у російській колонії і воювати в імперських війнах. Вони не хочуть жити па паняттям. Вони хочуть жити в динамічній європейській суверенній країні, і готові боротися за це. І якщо буде потрібно, відбудеться і другий Майдан, і третій. А як же інакше? Разом - нас багато, і нас не подолати!

Украинская политика для чайников.

Том второй (а первый ищите в предыдущем номере газеты)

Ну что это за страна, где организации называются «органами», участники – «членами», а действия – «актами»?

О.Берон, 1989

Глава 6. Государство – это ЖЭК.

Государство – это ЖЭК.

А Президент – это начальник ЖЭКа. А Верховная Рада – это собрание ЖЭКовской общественности.

О, началось... «Да как можно! Да это же символ нации! Да это же святое! Как он посмел – обозвать нашего Президента начальником ЖЭКа!». А что делать, если наше государство – это действительно ЖЭК, только очень большой – вот и вся разница.

... А министр внутренних дел – это участковый. Он смотрит, чтобы никто не воровал и не было хулиганов. А налоговая инспекция – это бухгалтерия ЖЭКа. Она следит, чтобы все исправно платили квартплату. Тех, кто не платит, могут запереть в подсобку лет на пять, а то и десять. Так записано в «Правилах начисления и оплаты за квартиру», которые выставлены на всеобщее обозрение на стенде возле входа в ЖЭК. Кроме того, ЖЭК следит, чтобы в каждом дворе были детские песочницы и скамейки для инвалидов. А еще по вечерам в ЖЭКе работают клубы по интересам – шахматно-шашечный и филателистов.

Александр Розенбаум когда-то написал отличную песню: «Я Родину свою люблю, а государство – ненавижу». Я тоже не сильно люблю свой ЖЭК, хотя микрорайон, в котором я родился и живу, мне очень и очень нравится.

Да и как можно его любить? Квартплата растет, но уходит неизвестно куда. Трубы ржавые. Если в доме протекает крыша – жильцы скидываются и лагают прохудившуюся кровлю за свои деньги. Нечего и надеяться, что ЖЭК ее починит, хотя должен.

А вот что у них лучше всего получается – это выдавать согласования, разрешения и всякие справки. Ой, нравится им это дело. Любят, так сказать, быть нужными людям.

Зато у мастера ЖЭКа что ни год, то новая иномарка. И ремонт в его квартире – загляденье: сделан из казенных материалов ЖЭКовскими малярами в рабочее время. И все родственники, все друзья и кумовья – все пристроены.

Наше государство – тоже ЖЭК. Только очень большой.

А микрорайон, в котором я живу, мне все равно нравится.

Кстати, что характерно: чем беднее и трущобнее микрорайон, тем наглее и бесцеремоннее тамошний ЖЭК.

Контрольные вопросы к главе 6.

1. Как он посмел обозвать нашего Президента начальником ЖЭКа?
2. Куда смотрит участковый? (воспользуйтесь калькулятором)
3. А ваш дом борется за звание дома высокой культуры быта?

Глава 7.

А нужен ли нам ЖЭК?

А нужен ли нам ЖЭК?

Наверное, нужен. Ведь кто-то должен решать вопросы с «Горгазом», следить за домовым хозяйством и выдавать справки об отсутствии задолженности.

Карл Маркс говорил, что ЖЭК – это инструмент для угнетения народных масс правящими классами. Обманывал, старый философ. На самом деле, ЖЭК – это контора, которая должна решать очень узкий круг вопросов: латать крыши, давать справки и содержать участкового, чтобы хулиганы не сильно хулиганили. И все.

Однако полностью обойтись без ЖЭКа все равно не получается: есть вопросы, которые можно решить только через него. Поэтому, как ни крути, и квартплату придется платить, и в ЖЭК ходить на поклон по мере необходимости.

В принципе, с государством та же история.

Но мы отвлеклись. Так вот, сплошь и рядом встречаются ситуации, когда начальник ЖЭКа начинает считать себя «начальником микрорайона». И искренне считает, что без него никакие вопросы в микрорайоне решаться не могут. Что каждый вздох, каждый чих и любые другие звуки в микрорайоне должны звучать только по его прямому разрешению и указанию.

Вот и начинает такой начальник «качать права» и совать свой нос во все подряд: и в художественную самодельность, и в футбольную команду, и в то, какие песни и на каком языке поют под гитару подростки в подворотне. А кому не нравится – отключим газ. Или свет. Или проведем внеплановую проверку начисления и оплаты за квартиру.

Самое главное для такого начальника – это чтобы никто не догадался, что есть вопросы, в которых прекрасно можно обойтись и без ЖЭКа.

Ну, вы помните: наше государство от нашего ЖЭКа отличается только размерами.

Контрольные вопросы к главе 7.

1. Неизвестно за что приходится платить квартплату?
2. А нужен ли нам такой ЖЭК? (воспользуйтесь калькулятором)
3. Какие песни и на каком языке поют под гитару подростки в подворотне?

Глава 8.

Сверхсложная задача.

Сверхсложная задача.

Представьте себе: вы – художественный руководитель хора ветеранов нашего ЖЭКа.

Нет, не так: вы – министр культуры. И министр внутренних дел. И министр просвещения в одном лице.

Ну, как – неплохо для начала?

Идем дальше.

Перед вами поставлена задача исключительной государственной важности: сделать так, чтобы в городе Донецке пятьдесят тысяч жителей абсолютно добровольно (бесплатно) вышли на

улицы, желательно – размахивая украинскими флагами, и хором пели гимн Украины.

Да, совсем забыл. Флаги они тоже должны купить сами.

Я задавал эту задачу десятку людей. Предлагались разные варианты. Большинство советовало ввести во всех донецких школах с первого по десятый класс уроки украинского флагомахания и гимнопения. «И тогда, лет через пятнадцать...». Наиболее быстрый способ предложил один мой приятель из Макеевки: «надо запретить петь гимн Украины под страхом наказания. Вот увидишь: через месяц на всех свадьбах, на всех вечеринках, на всех кухнях только и слышно будет: "Ще не вмерла..."».

Однако все мои собеседники признавали: задача, которую я предложил, для министра культуры, министра внутренних дел и министра просвещения – не просто сложна, а практически невыполнима.

А теперь вспомните. Не далее как месяц назад, когда наши выиграли в 1/8 у сборной Швейцарии, тысяч пятьдесят жителей Донецка вышли на улицы родного города, до утра размахивали желто-голубыми флагами, с энтузиазмом пили украинское пиво и пели украинский гимн. Вышли абсолютно добровольно, и слова, как оказалось, знали наизусть.

То, что в принципе не может сделать государство – сделать так, чтобы в Донецке пели «Ще не вмерла...», за считанные дни сделала общественная организация – Федерация футбола Украины. Даже несмотря на то, что ею руководит Суркис.

Контрольные вопросы к главе 8.

1. Ну как, неплохо для начала? (воспользуйтесь калькулятором)
2. Какая разница, Суркис, не Суркис, если Украина – чемпион?!
3. А помните, какой классный пенальти забил Милевский?

Глава 9.

Выбирайте выражения

Выбирайте выражения.

От того, насколько тщательно вы их выбираете, зависит многое.

Представьте себе начальника ЖЭКа, который, вместо того, чтобы заботиться о содержании своего ЖЭКовского хозяйства, ходит по квартирам и проверяет, на каком языке разговаривают между собой жильцы. И высказывает свое "фэ" по этому поводу. В лучшем случае, его будут тихо ненавидеть. Возможно, пошлют. В худшем – набьют морду. Заодно припомнят все – и дырявые трубы, и обшарпанные стены, и ЖЭКовские иномарки, и ремонты в собственных квартирах за казенный счет. С использованием соответствующих выражений.

Сергей Дибров

Украинская политика для чайников.

Том второй (а первый ищите в предыдущем номере газеты)

Вот так и наше государство, которое ну никак не может похвастать идеальным состоянием своего хозяйства, упорно сует свой нос туда, куда не следует. Того гляди, набьют морду. Или пошлют – заниматься своими прямыми обязанностями.

Кстати, уже посылают.

Есть в Одессе кинотеатр. Один из самых популярных, который уже лет пятьдесят носит название «Родина».

Недавно на него наехало управление по защите прав потребителей. Чиновники в приказном порядке потребовали срочно сменить всю рекламу, переделать все вывески и впредь писать название кинотеатра исключительно на государственном языке – «Батьківщина».

Ну, и как вам это нравится?

Слава Богу, хозяева «Родины» оказались людьми смекалистыми. Они написали ответ, что их кинотеатр с момента основания носит исконно украинское название «Родина», что в переводе на русский значит «семья». А управлению по защите прав потребителей должно быть стыдно за то, что их сотрудники не знают таких элементарных вещей. И вообще, будете в следующий раз наезжать – выбирайте выражения.

Короче, отбились.

Весь город смеялся. А я плакал. Плакал, потому что вместо того, чтобы заниматься чем-то полезным, наши чиновники страдают откровенной ерундой. И если украинский язык нуждается в защите, то, в первую очередь, – именно от таких вот государственно-ЖЭКовских «защитничков».

А со своими прямыми обязанностями у государства, действительно, проблемы. Возьмем, например, вопросы национальной безопасности. Как вы считаете, если Украина приобретет еще одну эскадрилью бомбардировщиков, это позволит уменьшить напряженность в Крыму? Или, может, Президенту нужно

выступить и сказать: «любі друзі, не надо заниматься сепаратизмом, надо Родину любить» - и всё сразу успокоится?

Ага, успокоится. Щас. Какие бы выражения ни выбирал наш Президент или любой другой чиновник, пусть даже начальник ЖЭКа, вряд ли они улучшат ситуацию в Крыму.

Несомненно, что основная угроза целостности и даже самому существованию нашего государства лежит сегодня не в военной и не в дипломатической, а исключительно в гуманитарной плоскости. А это как раз та область, в которой наш родной ЖЭК, мягко говоря, ни в зуб ногой. Несмотря на это, государство много лет пытается рулить этими вопросами. Как начальник ЖЭКа, сующий свой нос в замочную скважину.

А в это время, пока государство суетится и делает одну ошибку за другой, простые граждане проводят простую акцию: «Пам'ятай про газ, купи українське!». Без какой-то государственной поддержки. Акция была проведена настолько удачно, выражения были подобраны настолько правильно, что руководство соседней страны сразу засуетилось: «Не-е, мы так не играем, так нельзя, это нечестно...!».

Учитесь, граждане чиновники.

Контрольные вопросы к главе 9.

1. Ну и как вам это нравится?
2. Почему начальник ЖЭКа так упорно сует свой нос туда, куда не следует? Воспользуйтесь калькулятором.

3. Куда именно посылают начальника ЖЭКа недовольные жильцы? Подберите выражения.

Глава 10.**Что в стране творится?**

Что в стране творится?

А в стране у нас творится вот что: власть отстала, безнадежно отстала от нации. Украинский народ вырос и возму-

жал, и в результате стал гораздо взрослее и мудрее тех, кто по привычке стоит у руля и кормушки.

К сожалению, те, которые стоят у руля и кормушки, до конца этого еще не поняли, и воспринимают отданные за них голоса избирателей как индульгенцию на дербан и превращение власти в деньги.

Результатом сумасшедшего дома, который мы наблюдаем в зале Верховной Рады, независимо от того, кто победит, а кто проиграет, станет то, что давно должно произойти: начнется изменение баланса сил между властью и обществом. Другими словами, наш любимый ЖЭК станет меньше заниматься тем, в чем он не сильно разбирается, и сосредоточится на своих прямых обязанностях.

Как мы уже знаем, существует множество проблем, с которыми наша отсталая от народа власть в принципе не может нормально справиться, но которые легко решаются силами сознательных граждан. Например, была у нас серьезная проблема – подтасовка выборов. Что уже только ни делали власти: и комиссии собирали, и урны прозрачные делали, и страшные статьи в уголовном кодексе писали – ничего не помогало. До тех пор, пока в стране не нашлось достаточное количество граждан, которым это, извините, надоело. Которые стукнули кулаком по столу и пошли работать на выборы. Не за деньги, за совесть. Только в декабре 2004 года в различные избирательные комиссии добровольно и бесплатно пошли работать человек семьдесят моих знакомых. И могу заверить: на участках, где они работали, мухлежка не было.

Искренне надеюсь, что проблема тотальных фальсификаций ушла в прошлое.

Сергій Грабовський:

ВІКТОР ЯНУКОВИЧ. ПРИЗНАЧИТИ НЕ МОЖНА ВІДКЛИКАТИ

Що б там не було, Віктор Янукович не може бути призначений прем'єр-міністром України. Навіть у разі, коли б за нього проголосували всі 450 народних депутатів. Навіть тоді, коли б до стін Верховної Ради на його підтримку прийшов мільйон народу.

За будь-яких обставин спершу довелося б – якщо йти шляхом правових дій – скасувати Конституцію і розформувати державу України, а потім уже затвердити Януковича В.Ф. керівником уряду.

Той факт, що цей персонаж вже був прем'єром, якнайкраще засвідчує антиправовий характер тодішнього режиму і дає підстави для притягнення до суду громадянина Кучми Л.Д. За суворим звинуваченням у державній зраді.

Є в Конституції України така засаднича стаття під номером три. У ній говориться: "Людина, її життя і здоров'я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються в Україні найвищою соціальною цінністю. Права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Держава відповідає перед людиною за свою діяльність. Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави".

А ось стаття 17: "Захист суверенітету і територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та інформаційної безпеки є найважливішими функціями держави, справою всього Українського народу".

Власне, обидві ці статті ведуть мову про те, що іншими словами зветься національною безпекою, і включає як безпеку окремої особистості, так і безпеку всієї країни від внутрішніх та зовнішніх чинників.

Для захисту національної безпеки створені різноманітні структури: тут і Збройні Сили, і прикордонні органи, і СБУ, і Міністерство внутрішніх справ, і – для координації всіх названих і не названих формувань – Рада національної безпеки і оборони.

Для здійснення найрізноманітніших завдань, які гарантують безпеку особи та держави, у всі ці формування набирають фахівців. Ось фрагмент документу, який засвідчує, хто має право займатися безпекою особи і держави, а кого до цієї справи підпускати не можна. Зареєстрований цей документ у Міністерстві юстиції України 31 травня 2006 року за № 639/12513. І зветься він довго й бюрократично: "Інструкція про порядок організації та проведення роботи з добору та вивчення кандидатів для проходження військової служби за контрактом особами рядового, сержантського і старшинського складу в Державній прикордонній службі України". Там дуже багато пунктів, але ми звернемо увагу ось на цей.

"2.8. Не підлягають прийняттю на військову службу за контрактом на посади рядового, сержантського і старшинського складу громадяни України, які:

- притягувались до кримінальної відповідальності, були засуджені судом (з позбавленням волі, з обмеженням волі, з утриманням у дисциплінарному батальйоні військовослужбовців, до виправних робіт, до позбавлення права обіймати певні посади або займатися певною діяльністю, до арешту (крім військовослужбовців, які відбували арешт на гауптвахті);
- мають близьких родичів (батько, мати, дружина, рідні брати та сестри), які притягувались до кримінальної відповідальності..."

Аналогічні за змістом, і, мабуть, за формою документи є в Міністерстві внутрішніх справ (як щодо рядових, так і офіцерів), у Службі безпеки, у Збройних Силах (щодо офіцерів та контрактників). Тільки всі ті документи, схоже, засекречені, а от цей – зареєстрований Мін'юстом уже в нові часи, після Помаранчевої революції, - як і належить, не прихований від українського народу і його легко знайти в Інтернеті на відповідних офіційних сайтах.

Що це означає? Чи не грубе порушення прав окремої особистості? Ні. Йдеться про національну безпеку, і в усьому світі певні сфери діяльності, пов'язані з нею, закриті для певної публіки, котра може бути використана – часом всупереч своїй волі – проти інтересів нації, держави і всіх інших громадян.

Не є винятком й Україна. Отож – вдумайтесь! – заради того, щоб під загрозою не опинилася національна безпека, навіть рядовий контрактник прикордонної служби не може мати брата-засудженого. Інакше відкривається безліч шляхів впливу на цього

воєнка – як з боку кримінального світу, так і закордонних спецслужб. Це альфа й омега добору кадрів силових структур.

А тепер – стаття 116 Конституції, де йдеться про повноваження очолюваного прем'єром Кабінету Міністрів, який:

"1) забезпечує державний суверенітет і економічну самостійність України...

2) вживає заходів щодо забезпечення прав і свобод людини і громадянина...

7) здійснює заходи щодо забезпечення обороноздатності і національної безпеки України, громадського порядку, боротьби зі злочинністю...

9) спрямовує і координує роботу міністерств, інших органів виконавчої влади".

Крім того, прем'єр за посадою входить до Ради національної безпеки і оборони України і без його візи рішення цієї Ради не можуть вступити у дію.

А тепер вдумайтесь у ситуацію: навіть РЯДОВИЙ ВОЯК-КОНТРАКТНИК чи МІЛІЦІОНЕР не може бути взятий на службу, якщо він чи його родичі були засуджені, бо це загрожує національним інтересам і безпеці рядових громадян, а тим часом КЕРУВАТИМЕ рядовими, сержантами, старшинами, офіцерами, генералами та адміралами всіх силових структур України та контролюватиме діяльність Президента як Верховного головнокомандувача ОСОБА, ЗАСУДЖЕНА ДВІЧІ за кримінальні злочини!

Я вже мовчу про моральний чинник перебування двічі зека на чолі силових структур (до речі, це привело всіх чесних силовиків у "помаранчевий" табір...)

І не розказуйте про "погашені" судимості, краще розпитайте своїх знайомих міліціонерів чи прикордонників, чи відкриває шлях до вступу у їхні відомства таке "гасіння". Тим більше, що з "погашенням" у Януковича В.Ф. далеко не все зрозуміло й досі, чи не так?

Добре, у часи президентства Кучми Л.Д. відповідні відомчі документи були засекречені, і тому народні депутати за своєю дурістю могли про них не знати, тож і проголосували за затвердження згаданого громадянина на посаді прем'єр-міністра. А як зараз? Якщо 239 депутатів нової більшості і далі не знають про відповідні акти і про створену ними абсурдну й загрозливу для національної безпеки ситуацію, це засвідчує їхню ПОВНУ НЕКОМПЕТЕНТНІСТЬ, якщо ж вони все знають, і все одно ставлять під загрозу національні інтереси – про що інше, крім як про ДЕРЖАВНУ ЗРАДУ новітньої "групи-239", це свідчить?

А тепер – головне: що мусить у цій ситуації вчинити Президент, який (стаття 103 Конституції) "є гарантом державного суверенітету, територіальної цілісності України, додержання Конституції України, прав і свобод людини і громадянина"?

Ситуація справді складна. За буквою Конституції, кого б не запропонувала парламентська більшість на посаду прем'єра і з яких би міркувань вона це не зробила (хоча б завжди п'яного вокзального бомжа Васю), він мусить внести цю кандидатуру на затвердження Верховної Ради. Не внесе – порушить Основний Закон країни.

Звичайно, є й інший шлях. Змінити Конституцію. Скасувати норми, за якими добирають працівників силових структур. В усьому керуватися волею народу, рішеннями депутатів та вказівками прем'єра, про що б не йшлося – сьогодні перестріляти євреїв, завтра піти війною на США.

Це, звичайно, можна назвати "справжньою демократією". Але це вже було. І, до речі, також звалося "справжньою демократією". А також там були "порядок" і "стабільність", до яких закликає Янукович В.Ф.

Але чи треба це нам? Навіть тим мешканцям Донецька, які мислять у категоріях тропічної Африки: він "з нашого племені", тому ми всі його підтримуємо, а закон та національні інтереси – це понапридумали "білі люди" ("америкоси", "западенці", "бандери") задля свого блага, нам закон не підходить, нам ближчі "поняття"?

Якщо вдуматися, то це не потрібне найперше бізнес-групі Партії регіонів; чому саме? Хай порадияться зі своїми консультантами, котрі задурно одержують величезні гроші. Але так чи інакше, процес важливо спинити зараз, щоб потім рядовим громадянам не довелося все брати до своїх рук....

Аскольд Лозинський:

Революція Відбулась і Парадокси Історії

З висуненням кандидатур на голів комітетів Верховної Ради України усіма п'ятьма фракціями завершилась революційна ера в Україні, яка практично змарнувалась. Мабуть, найяскравішим прикладом того, до чого «доборолась» Україна, є прямо зухвале висунення кандидатури Сергія Ківалова, колишнього голови Центральної Вибірчої Комісії України, на відповідального за судочинство. Того самого, який очолював виборчий процес 21 листопада 2004 року і був явним колаборантом його переходу.

Для пригадки: події 21 листопада 2004 року настільки порушили демократичні засади та позначилися фальсифікацією, що мільйони обурених людей вийшли на майдани, майже всі демократичні країни світу осудили цей процес, і навіть Президент Кучма (правда, під певним тиском) був змушений звільнити Ківалова. У нормальному суспільстві, у країнах не тільки верховенства закону, а просто мінімальних моральних засад Сергій Ківалов повинен би сьогодні сидіти в тюрмі. Натомість, - в Україні він обраний по списку фракції Регіонів до Верховної Ради України та відповідатиме за судочинство... І немає сумніву, що судочинство, яке в Україні й так недосконале, буде виглядати так, як і його зверхник. А коли додати, що за права людини відповідатиме Леонід Грач, представник Комуністичної Партії (саме вона вимордувала в минулому більше, ніж німецькі нацисти), то висновок один - український народ переживає сьогодні жорстокий парадокс.

До процесу висунення кандидатур прилучилися і помаранчеві. Правда, тільки в Україні можна вважати Олександра Мороза помаранчевим чи західної орієнтації та довіряти йому. Він не зрадив революції. Він залишився вірним Жовтневій революції, використовуючи Помаранчеву. А історії української державності, визвольних змагань 1918-1921 років, боротьби ОУН-УПА, а також приватної власності для народу він як не визнавав, так і не визнає. Для власної кар'єри вдалось використати лжедемократів, а проголошення західної орієнтації, напевно, не зашкодило тому, щоб переступити виборчий бар'єр та наповнити партійний мішок. Далі - відступ до правдивих віх, від Помаранчевої до Жовтневої, запевнило особисті амбіції - політичні і фінансові.

Цілком зрозуміло, що за національний і демократичний промах у першу чергу відповідає своєю нерішучістю Президент - Віктор Ющенко. Однак важко вирішувати, коли пов'язуються інтереси близького кола, що відзначається олігархами, і то не дуже ученими чи компетентними. Це саме стосується фракції «Наша Україна». Навіть Віктор Медведчук, якого в Україні вважають однією з найбільш одіозних постатей, відчув вину і обов'язок після поразки його фракції у виборах та зрезигнував. Не меншої поразки, бо ж були далеко більш сподівання, зазнала і «Наша Україна». Однак відповідальні за промах не тільки не зрезигнували, але так попроварили впродовж майже чотирьох місяців після виборів, що, замість по можливості врятувати існуючу ситуацію, завершили поразку повною компрометацією..

Хоч поки що українська преса її й вибілює, Юлія Тимошенко теж не без вини. Правильною була її пропо-

зиція ревізувати попередню приватизацію, провести розслідування незаконного збагачення чи використання державних засобів, корупції, однак слід було б надати відповідного тону і подати власний приклад оформлення незалежного розслідування самої себе. Без такого незалежного розслідування і повних розрахунків важко трактувати дії Юлії Тимошенко як щось більше, ніж реванш. Популістичні виступи надають їй певної популярності і успіху у виборах, однак ця демагогія прозора, коли впродовж року плянується вінчання власної доні у храмі Московського Патріярхату, а щойно за два тижні до вінчання перемагають популістичні міркування.

Процес правдоподібно завершиться обранням Віктора Януковича Прем'єр-міністром України. Правда, Україна вже пережила Фокіна й Звягільського, але вони не мали фактичної влади. Майбутній прем'єр-міністр матиме більшу владу. У нього будуть ширші уповноваження та підтримка коаліції у ВРУ. В політиці буває, що до влади може прийти хто-будь. Людина не мусить відзначатися ані надзвичайним інтелектом, ані хистом. Віктор Янукович належить до тих пересічних інтелектів, який твердив, що Афон в Єрусалимі. Однак він дуже залежний, підданий правдоподібно не тільки донецькому кланові на чолі з Ахметовим, але і другим силам - силам Москви. Основна проблема з Віктором Януковичем в тому, що він по суті не українець. Не за етнічним походженням, бо сьогодні, всупереч словам поета Василя Симоненка, людина може обирати свою Батьківщину. Події останніх півтора року свідчать, що Віктор Янукович у кращому випадку малорос. Після безславних подій 21 листопада 2004 року у публічних виступах він перейшов на російську мову (у приватних розмовах, напевно, й не відходив); політичним зверхником вважає Президента Путіна, до якого і подається кожнорасно, та вважає Україну не державою українського народу чи навіть народу України, а державою різних етнічних груп та географічних територій, яка повстала після референдуму 1991 року.

Ще одна серйозна вада Віктора Януковича, котра відрізняє його від навіть найбільш невдалих попередників, - це його кримінальність. Два засудження, а крім того ще й дуже серйозне звинувачення та арешт за звалтування, що було заглушене - це важка спадщина. Правда, згідно з законодавством України, Прем'єр не несе відповідальності за закордонну політику, тому навряд чи Віктор Янукович часто зустрічатиметься з лідерами других цивілізованих держав. А для зустрічей з Президентами Путіном чи Лукашенком, мабуть, кримінальність не завадить. Однак для самого народу в Україні давайте забудьмо про кримінальну минушину як помилки молодості. Але Віктор Янукович має за собою надзвичайно грубі кримінальні порушення 21 листопада 2004 року, коли він намагався вкрасти голос народу. Цього не могло статися без його активної участі та узгодження. Мені здається, що фактично подібно до Сергія Ківалова, Віктор Янукович повинен би сьогодні сидіти в тюрмі, а не займати головне місце в Кабінеті Міністрів.

Як нам, українцям, його зустрічати і величати Прем'єром?

Д.ю.н., проф. В.П.Колісник, к.ю.н., доц. Ф.В.Веніславський, к.ю.н., доц. В.І.Кичун

Конституційно-правові аспекти формування коаліції

1. Правові основи та процедури формування, а також припинення діяльності коаліції депутатських фракцій у Верховній Раді України, визначено Конституцією України (стаття 83) та Регламентом Верховної Ради України (глава 12). Відповідно до частини 6 статті 83 Конституції України, коаліція депутатських фракцій має формуватися «за результатами виборів і на основі узгодження політичних позицій».

Відповідно до частини 1 статті 61 Регламенту Верховної Ради України, «Коаліція депутатських фракцій у Верховній Раді (далі – коаліція) – це добровільне об'єднання депутатських фракцій, яке формується у Верховній Раді за результатами виборів і на основі узгодження політичних позицій. До складу коаліції входить більшість народних депутатів від конституційного складу Верховної Ради. Коаліція формується депутатськими фракціями, утвореними в порядку, встановленому цим Регламентом (ч.2. ст.61 Регламенту). Тобто суб'єктами формування коаліції депутатських фракцій є саме депутатські фракції, а не окремі народні депутати України (частина 6 статті 83 Конституції України).

Яким чином приймається рішення самою депутатською фракцією щодо входження до коаліції нормативно не визначено. Разом з тим, оскільки фракцію утворює політична партія (виборчий блок політичних партій), які за результатами виборів отримали депутатські мандати, це питання має вирішуватися відповідно до Закону України «Про політичні партії». Виходячи з принципів демократизму та рівноправності членів політичної партії, які закріплені в даному Законі, рішення про входження тієї чи іншої фракції до коаліції повинно бути ухвалено більшістю народних депутатів, що входять до відповідної фракції.

Відповідно до Регламенту, у коаліційній угоді фіксуються узгоджені політичні позиції, що стали основою формування цієї коаліції, зокрема стосовно засад внутрішньої і зовнішньої політики, визначається політична спрямованість і принципи діяльності коаліції, а також порядок вирішення внутрішньо-організаційних питань діяльності коаліції та порядок припинення її діяльності. До коаліційної угоди додаються списки членів депутатських фракцій, що сформували коаліцію, з особистими підписами народних депутатів. Списки членів депутатських фракцій є невід'ємною складовою коаліційної угоди.

Разом з тим, текст Угоди про створення Антикризисової коаліції у Верховній Раді України V скликання між Фракцією Партії регіонів, Фракцією Соціалістичної партії України та Фракцією Комуністичної партії України свідчить, що окрім народних депутатів, які є членами цих фракцій, зазначену коаліційну угоду підписали окремі народні депутати, які входять до фракцій політичної партії «Наша Україна» та виборчого блоку Юлії Тимошенко.

Викладені положення Регламенту Верховної Ради України дають підстави стверджувати, що підписи народних депутатів від тих фракцій, які не ухвалили рішення про входження до Антикризисової коаліції, мають визнаватися недійсними, а процедуру створення цієї коаліції слід визнати такою, що суперечить нормативно встановленому порядку. Крім того, участь народного депутата у діяльності коаліції депутатських фракцій, щодо входження до якої не було відповідного рішення його фракції, суперечить головній ідеї, закладеній у п. 6 ч. 2 ст.81 Конституції України. Зазначений пункт слід розуміти так, що народний депутат не може не увійти до складу фракції тієї політичної партії (виборчого блоку політичних партій), за списком якої його було обрано, а також не може самостійно вийти із складу фракції політичної партії (виборчого блоку політичних партій). Тому,

народний депутат, поставивши свій підпис відомою про створення коаліції, щодо входження до якої не було рішення його фракції, фактично заявив про свій вихід зі складу фракції. Отже виникли фактичні підстави для дострокового припинення повноважень такого народного депутата України.

2. Відповідно до частини 2 статті 65 Регламенту Депутатська фракція має право в будь-який час вийти зі складу коаліції, попередивши про це письмовою заявою керівників інших депутатських фракцій, які входять до коаліції, не менше ніж за десять днів до дати виходу. Протягом зазначеного строку така депутатська фракція в будь-який час має право в письмовій формі відкликати свою заяву. Якщо депутатська фракція не відкликала своєї заяви, головуєчий на першому після закінчення десятиденного строку пленарному засіданні оголошує про вихід депутатської фракції з коаліції.

Аналіз політико-правових умов створення Коаліції демократичних сил та фактичних обставин припинення її діяльності, а також процесу формування Антикризисової коаліції у Верховній Раді України дозволяє зробити висновок про те, що мали місце суттєві порушення зазначених вище вимог Регламенту Верховної Ради України. Так, фракція Соціалістичної партії України, яка 22 червня 2006 року разом з фракціями політичної партії «Наша Україна» та виборчого блоку Юлії Тимошенко підписала Угоду про утворення Коаліції демократичних сил, вирішивши вийти з цієї коаліції, повинна була: 1) не пізніше як за десять днів повідомити про це лідерів інших фракцій, які підписали Угоду; 2) після закінчення зазначеного терміну вимагати від головуєчого на першому після закінчення цього строку пленарному засіданні оголосити про вихід своєї фракції з такої коаліції. Лише після дотримання такої процедури фракція Соціалістичної партії України мала право ухвалити рішення про свою участь у формуванні іншої коаліції. Цю імперативну вимогу Регламенту Верховної Ради України фракцією Соціалістичної партії України було порушено, оскільки її представники фактично одночасно заявили про вихід з Коаліції демократичних сил та про входження до складу Антикризисової коаліції, що стало повною та очевидною несподіванкою для інших учасників Демократичної коаліції.

Таким чином, зазначені порушення вимог Регламенту Верховної Ради України дають усі підстави для висновку про порушення порядку створення Антикризисової коаліції, а отже і щодо її нелегітимності та, як наслідок, нелегітимності усіх її дій та рішень, насамперед рішення про внесення пропозиції Президенту України щодо висунення кандидатури В. Ф. Януковича на посаду Прем'єр-міністра України.

3. Стосовно заяв деяких політиків (зокрема, О. О. Мороза, А. І. Мартинюка) про те, що уряд не знаходиться у відставці, зазначаємо наступне. Виходячи із тлумачення Конституції України, практики діяльності урядів держав світу та здорового глузду можливо лише два стани уряду: або він виконує свої повноваження на постійній основі, або виконує такі повноваження тимчасово, перебуваючи у відставці, до сформування нового уряду. Іншого стану уряду в світовій практиці не має, та й не може бути. Виходячи із цього, уряд, склавши повноваження перед новообраною Верховною Радою України, продовжує тимчасово виконувати свої повноваження, знаходячись у відставці. Така тимчасовість не може перевищувати шестидесятиденного терміну. Адже в іншому випадку втрачається сенс існування конституційної норми, закріпленої у п.2 ч.2 ст. 90 Конституції України, оскільки інше розуміння цієї норми дозволить

Закінчення на стор. 11

Д.ю.н., проф. В.П.Колісник, к.ю.н., доц. Ф.В.Веніславський, к.ю.н., доц. В.І.Кичун

Конституційно-правові аспекти формування коаліції

Закінчення. Початок на стор. 10

новообраній Верховній Раді України протягом тривалого часу не здійснювати формування уряду і не нести ніякої відповідальності за таку бездіяльність. А уряд зможе тимчасово виконувати свої повноваження протягом 6 місяців, року чи навіть усього терміну повноважень парламенту. Більш того, навіть якщо припустити, що складення урядом повноважень перед новообраною Верховною Радою України не є відставкою уряду, то у цьому випадку слід враховувати, що ще 10 січня 2006 року очолюваний Ю. Єхануровим уряд був відправлений у відставку Верховною Радою України попереднього скликання (хоча конституційність такого рішення парламенту викликає значні сумніви, формально воно є чинним).

Тому у Верховній Раді України V скликання обов'язок сформувати уряд виник з моменту набуття нею повноважень, тобто з дня відкриття першої сесії та приведення народних депутатів до присяги. А, відповідно, у Президенті України право розпустити парламент виникне через 60 днів після відкриття першої сесії, тобто 25 липня 2006 року.

P.S. Для конституційно-правового аналізу ситуації, що склалася, важливим є ще один аспект. Сенс політичної реформи полягав передусім у тому, щоб посилити відповідальність парламенту і уряду за стан справ у державі. Разом з тим, з огляду на те, що обидві коаліції (й Коаліції демократичних сил, й Антикризова коаліція) створювалися або дуже мляво («як мокре горить»), або з численними порушеннями, можна стверджувати, що парламентарі наочно продемонстрували свою повну безвідповідальність, недалекоглядність, надмірну амбіційність, непослідовність, безпринципність та безпорадність. Намагаючись перш за все задовольнити надмірні власні амбіції, вони забули про долю країни. Досвід роботи українських парламентарів останніх місяців дозволяє передбачити, що утворення штучних коаліцій може продовжитися, але навряд чи це сприятиме подоланню системної кризи, яка охопила різні сфери українського суспільства. Коруупція, сумнозвісні «відкати», зловживання з ПДВ,

купівля-продаж посад, імітація тендерів та інші негативні явища набули небувалого поширення в останні десять-двадцять років за часів правління тих політиків, які тепер з розумним виразом обличчя повчають інших, як саме потрібно «керувати» країною, що жити, мовляв, потрібно зовсім «не так», або хизуються так званою «стабільністю». Продовжуються вказані негаразди й у теперішній час, незважаючи на численні обіцянки (на думку деяких експертів, наприклад, купівля-продаж посад продовжується й по сьогодні навіть у деяких правоохоронних органах, хоча їхні керівники й відмовляються у досить категоричній формі вирити в це. Подолати негативні явища обіцяли і під час виборчих кампаній 2004 та 2006 років, а також і перші «коаліціанти» й другі. Але неважко спрогнозувати, що у разі, якщо, скажімо, через певний час (півроку, рік) діяльність уряду, створеного коаліцією, буде визнано незадовільною, то й відповідати за це ніхто не буде. Особливо, якщо коаліція депутатських фракцій виявиться надмірно широкою, бо тоді, імітуючи якість переформування коаліції, вона знову залишиться при владі та формуватиме «новий» уряд. Ото і вся відповідальність. І жодних формальних підстав для того, щоб доручити формування уряду новій коаліції не буде.

Отже, політична реформа – це лише така собі «ширма», яка дозволяє спиритникам на кшталт лідера соціалістів залишатися при владі та задовольняти власні амбіції. Саме недолуга політична реформа дозволила керівнику тієї політичної сили, яка набрала лише трішки більше шести відсотків голосів виборців та отримала лише четверте місце з п'яти партій та блоків, що подолали на парламентських виборах 3-відсотковий бар'єр, за рахунок тонкої політичної гри та хехтування елементарними демократичними засадами політичної діяльності, очолити парламент. До речі така поведінка не викликала ні засудження, ні навіть чітко висловленого обурення з боку переважної більшості політиків. Це також свідчить про безвідповідальне ставлення сучасного українського політикуму до нагальних проблем розвитку і держави, і суспільства.

Сергей Дибров

Українская политика для чайников

Том второй. Окончание.

Даже некоторыми сложнейшими вопросами национальной безопасности смогут заняться более эффективные, чем наш ЖЭК, негосударственные структуры. Вспомните, как в свое время телеканал «1+1» выпускал высококачественные программы на прекрасном украинском языке, сделал для его популяризации гораздо больше, чем все украинское чиновничество вместе взятое. Сейчас эстафету приняли переводчики, которые дублируют голливудские фильмы. В результате их работы вырчка от украиноязычных сеансов существенно превышает сборы от показов на русском языке.

Даже такой, казалось бы, исконно государственный вопрос, как защита украинского гражданина за рубежом, - тоже лучше получается у гражданских активистов. Например, только вмешательство участников Альянса Майдан позволило обеспечить правовую защиту украинского журналиста, арестованного вчера в Санкт-Петербурге.

Как показывает практика, в странах, где государство знает свое место, оно исполняет свои обязанности весьма эффективно. А множество вопросов, которые не относятся к его компетенции,

люди успешно решают самостоятельно: через общественные организации, независимые СМИ и профсоюзы, пенсионные и страховые фонды и даже клубы по интересам. Другими словами, используя инструменты гражданского общества. Потому что они - взрослые и сознательные граждане.

Для того, чтобы так было и в Украине, нужно, чтобы хотя бы 5...10 процентов граждан были взрослыми и сознательными. Только тогда народ может стать настоящим хозяином в своем доме. И ЖЭК, при всем желании, не сможет мешать людям делать то, что они считают нужным и полезным для себя и общества. Например, контролировать качество работы ЖЭКа и состояние сантехники в доме или в стране. Или - добровольно помогать участковому ловить хулиганов.

Кстати, взрослые сознательные граждане должны прийти и в политические партии. Только так они перестанут быть теми пародиями, которые мы наблюдаем сейчас. Согласитесь: партий у нас пока еще нет. Следовательно - нет и полноценной Верховной Рады. Есть смесь базара с дурдомом, которую мы и наблюдаем.

Ну, а пока в нашем ЖЭКе крик, скандал и разбитые стекла - жизнь продолжается. Пусть торговки семечками дерутся. Ведь чем больше они шумят и безобразничают, тем больше людей понимают, что Украина - это наша страна.

Наша, а не их.

Контрольные вопросы к главе 10

1. Сколько у нас дают за подтасовки на выборах? А без НДС?
2. А где же семечки? (воспользуйтесь калькулятором).
3. Продолжение следует?

Конец второго тома.

Стоп! – скажете вы. А где же семечки? А их не будет. Потому что пришло время начинать контролировать нашу власть. На всех уровнях, от ЖЭКа до Верховной Рады.

То есть – становится настоящими гражданами своей страны.

А это вам не семечки.

Продолжение следует...

17.07.2006

Автор в очередной раз искренне благодарит:

- господину Лозину-Лозинского и госпожы Татьяну Монтян – за продуктивные мислевирусы;

- Людмилу Ямищкову, Ярослава Сватко, Наталью Зубар, Владу Ярославскую – за неоценимую помощь при подборе выражений;

- Всех корреспондентов и участников форума «Майдана» - за конструктивную критику и моральную поддержку.

В НАСТУПНОМУ НОМЕРІ:

КУЧМІЗМ: перезавантаження? Хроніка погій

КУЧМІЗМ — ЦЕ

Про Альянс громадянських активістів "Майдан"

Альянс "Майдан" - це неформальне об'єднання громадян та громадських організацій з метою координації зусиль з розбудови громадянського суспільства в Україні, побудови правової держави, відповідальної перед суспільством. Ми дуже різні за своїми уподобаннями, поглядами на життя, професіями, географічним місцезнаходженням, досвідом та активністю. Але ми вирішили координуватися і спільно діяти для "громадського самозахисту" у найширшому розумінні цього слова.

Альянс - це інструмент взаємодії, а не ще одна ієрархічна структура. Альянс передбачає дієву участь, а не формальне членство. Альянс за задумом є значно ширшим, ніж окремі громадські організації та рухи. Альянс дозволяє різним активним спільнотам громадянського сектору дізнатися одне про одного і скоординувати свої зусилля "тут і тепер", для вирішення конкретної проблеми.

Участь у Альянсі передбачає долучення до одного з існуючих проектів, або започаткування нового проекту, який вкладається в рамкову стратегію. Єдине обмеження - релігійні та політичні об'єднання не можуть бути учасниками Альянсу.

Основними задачами Альянсу є моніторинг, активний захист, утвердження та розширення конституційних прав та свобод в Україні.

Координація учасників Альянсу відбувається на Сайті "Майдан" <http://maidan.org.ua>, який виник 20 грудня 2000 року. Його було створено для прориву інформаційної блокади навколо акцій протесту, які розпочалися 15 грудня в зв'язку зі зникненням журналіста Георгія Гонгадзе та оприлюдненням змісту записаних майором Мельниченком розмов у кабінеті Президента Кучми. Сайт був створений на добровільних засадах друзями Георгія, журналістами, програмістами та активістами наметового містечка на Майдані Незалежності і на Хрещатику.

Взимку 2001 року Сайт "Майдан" було проголошено офіційним сайтом акції "Україна без Кучми". Згодом він став рупором і всіх інших опозиційних організацій, таких як "За Правду!" та Форум національного порятунку. Після спаду протестних акцій

та прориву інформаційної блокади Сайт "Майдан" перетворився на інформаційно-аналітичний центр громадянського спротиву антидемократичному режиму Кучми.

Після Помаранчевої Революції Сайт "Майдан" стає інформаційно-координаційним ресурсом розбудови громадянського суспільства в Україні. Наразі Сайт "Майдан" об'єднує тисячі активістів, понад чверть мільйона читачів і дописувачів в Україні і в усьому світі.

Сайт "Майдан" не має власників і не контролюється жодною з політичних сил.

Фундаментальні принципи Майдану

Принцип ненасильства - заперечення будь-якого насильства як методу боротьби.

Принцип колективного лідера - відсутність формальних лідерів. Роль лідера відіграє колектив.

Принцип копільфту - відокремленість ідеї від людини.

Принцип відсутності минулого - ніхто не має права використовувати свої минулі заслуги для пропаганди своєї точки зору.

Принцип Відкритого мозкового програмного забезпечення - відкритий доступ до максимального обсягу майданівської інформації.

Принцип жертвовності - кожен мусить чимось жертвувати заради загальної справи і не має права вимагати чогось взамін.

Принцип толерантності - кожна точка зору має право на існування. Ксенофобія, расизм, національна, релігійна, ідеологічна та інші види нетерпимості на "Майдані" оголошені "персонами нонграта".

Принцип надідеологічності і надпартійності - ми підтримуємо не організації чи ідеології, а конкретні дії.

Принцип опори на власні сили - ніхто не зробить для нас те, що ми хочемо, окрім нас самих.

Принцип ідейної згуртованості - можна і треба сперечатися щодо деталей, але не можна сперечатися щодо засад.

територія правди

www.maidan.org.ua

"Територія Правди".

Інформаційне видання активістів Альянсу "Майдан". Видано за рахунок читачів та громадських активістів за матеріалами інтернет-сайту "Майдан" www.maidan.org.ua.

Наклад 5000 прим. Розповсюджується безкоштовно.

Упорядники номера: Н.Зубар, В.Ярославська. Випусковий редактор В.Ярославська

Контакти: Тел. 8096 3614318. Email: vlada@maidan.org.ua